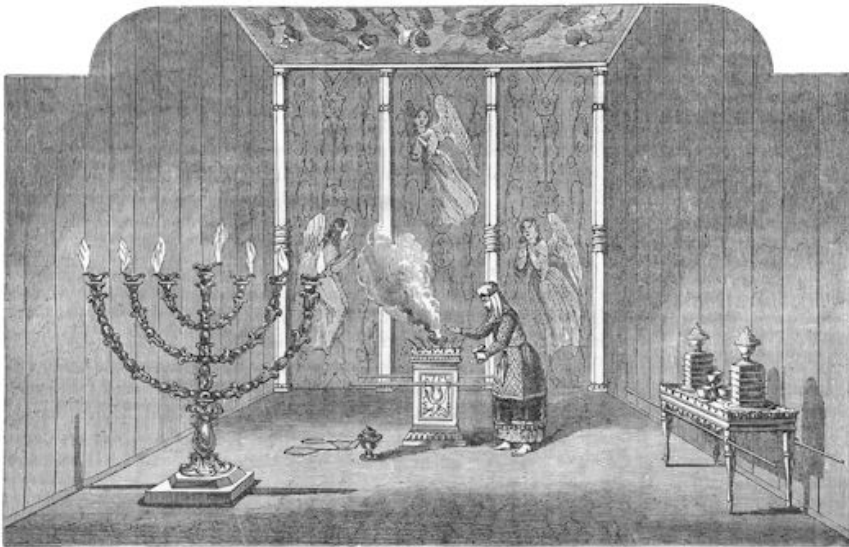

VERBORGEN HEERLIJKHEID.

I.

GEDACHTEN BIJ EXODUS 25.

Mijn ziel, wat ziet gij, nu door 't voorhang
Uw vrije geest een oogblik slaat?
»Ik zie in 't Heilige mijn Jezus,
En ken in Hem Gods liefderaad.»

De heilige plaats toont mij den lichter,
Wiens lichtglans nimmer kwijnt of dooft;
't Is Jezus, mij de zoon des levens
In alles wat zijn mond belooft.

Het toonbrood, elken sabbathsmorgen
Vernieuwd bij 't eerste morgenrood,
Is Jezus, mij in woord en daden
Het waar en hemelsch levensbrood.

En als ik nog een schrede verder
Mijn blik in 't plegtig donker sla
Van 't Heilige der Heiligen... Heere,
Daar woont, daar troost mij uw genâ.

Gods troonstoel een verzoeningszetel,
Maar rustend op volmaaktheidswet;
Mijn Jezus, 'k smaak uw liefde en waarheid,
Die in gerechtigheid mij redt.

De wet, gebroken door mijn zonden,
Is door uw koningswerk hersteld;
Gehoorzaam, waar wij overtreden,
Hebt Gij en zonde en dood geveld.

Mijn Jezus, alles zijt Ge in allen,
In U alleen ook leeft mijn ziel;
In U, in wien mij 't eeuwig leven
Als gift mijns Gods ten deele viel.

Ik kan van deze plaats niet scheiden!
Zij is een poort des hemels mij.
Uw heerlijkheid voert als op vleglen
Des lichts mijn ziele in engelenrij.

II.

GEDACHTEN BIJ EXODUS 26.

Maar al die heerlijkheid der tente
Is toegedeekt voor 't onrein oog;
Dat ziet slechts 't kleed, waarmee de Heilige
Den schat zijns luisters overtoog.

't Is kleed op kleed, veeldubbel deksel,
Waardoor geen vorschend staren dringt,
Dat 's Heeren heilgeheimenissen,
Zijn licht, voor 't zoekend oog omringt.

Ach, ik ook, ik had nooit den Christus
Gekend in zijn verborgenheid,
Als niet Hij zelf als mijn Ontfermer
Mij in Gods raad had ingeleid.

Mijn Koning, wroeflig steeds verworpen
Door menschen en door volken zaâm,
Waarom onttrekt nog 't eigen dekkleed
Hun, armen, uw gelaat en naam!

Maak mij uw bode, zend mij, Heere,
En als uw engel tot hen heen,
Leer 't mij in eenvoud hun verklaren
Wat licht in U mijn ziel bescheen.

Naar het Engelsch.

C. S. A. v. S.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

MAART. — EERSTE WEEK.

Jezus' lijden in Gethsemané en gevangenneming. — Matth. 26: 30—56.

Vs. 30. De Joden waren gewoon den Paasch-maaltijd te besluiten met het zingen van Ps. 113 en de 5 volgende. De Heer Jezus zong mede tot Gods lof vóór het ingaan van zijn bitter lijden.

De Olijfberg, een kwartier gaans van Jeruzalem en daarvan gescheiden door het dal Kedron, waardoor de beek Kedron stroomde, welken David insgelijks in bittere droefheid doorging, 2 Sam. 15: 23.

Vs. 31. De hier aangehaalde profetie van Zacharia is op treffende wijze in den Heer Jezus vervuld. Het zwaard der goddelijke gerechtigheid heeft den goeden Herder, den

Medgezel Gods geslagen en de schapen, die discipelen, zijn gevlugt en verstrooid, Zach. 13: 7.

Vs. 32. De laatste woorden dezer profetie: »Ik zal mijne hand tot de kleinen wenden,» vonden hunne vervulling na 's Heeren opstanding, toen Hij het verstrooide kudde weder bijeenvergaderde.

De vervulling der profetien is wel een bewijs van de letterlijke inspiratie (Goddelijke ingeving) van het Woord.

Vs. 33. Hoogmoed gast voor den val. Zoo ook zelf-vertrouwen, dat in den grond niet anders is dan hoogmoed.

Vs. 34. Bewijs van 's Heeren alwetendheid. Hoe groot is de liefde des Heeren, die de verkeerde gesteldheid des harten ziet en de schandelijke verloochening vooruit weet, en toch den discipel liefheeft, waarscht, en voor hem bidt. »Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude,» Luk. 22: 32.

Invloed van den eenen discipel op den anderen.

Vs. 36. Gethsemané, Hof der persing. Tuin op de helling van den Olijfberg, waar de olijven plagten geplukt te worden. Nog staan er acht over-oude olijfbomen in

dien hof. Niet dezelfde, waaronder de Heer nederknielde. Immers, afgezien van de onmogelijkheid (buiten een wonder) dat boomen zulk een onderdom zonden bereiken, weten wij dat de romeinsche keizer Titus, bij de belegering en verwoesting van Jeruzalem, het omgevend geboomte uitrooide.

In een hof viel de eerste mensch, Adam. In een hof droeg de tweede Adam de gevolgen van dien val.

In den hof der persing werd de Heiland geperst door angst en smart.

Vs. 37. De drie apostelen, die getuigen geweest waren van 's Heeren verheerlijking, werden ook getuigen van zijn zielelijden.

Wie 't meest van 's Heeren heerlijkheid aanschouwt, is ook 't meest geschikt met Hem te lijden.

Hoe nader bij den Heer Jezus, hoe grooter voorrejt, hoe hooger eer, maar ook hoe meer lijden.

Vs. 38. De Heer was in Jesaja 53: 3 genoemd: »Een man van smarten.» Zoo was Hij zijn gansche leven. Maar nimmer in zulke mate als nu.

Vs. 39. 's Heeren wil was niet een andere dan die des Vaders. Maar »waarachtig mensch» zijnde, deinsde zijne menschelijke natuur voor het vreeselijke lijden, dat Hem hier en te Jeruzalem en op Golgotha te wachten stond, ter rug. Doch Hij onderwerpt ook deze onzondige neiging aan den Vader. Hij die ons leert bidden: »Uw wil geschiede,» bidt zelve alzoo.

Lof en dank aan Hem voor deze bede. Zonder dat ware er geene verzoening, geene zaligheid, geene hope voor iemand.

Vs. 40. De vijanden waken. Maar de discipelen slapen. Nog nu, hoe dikwijls aldus. Terwijl de vijand alle magt inspant tegen 's Heeren gemeente, slapen niet slechts de dwaze, maar ook de wijze maagden.

Vs. 41. Vreeselijk misbruik, dat door de ligtzinnigen van deze hoog-ernstige, heilige woorden in zulke ontzaggelijke ure gesproken, gemaakt wordt!

De Heer zegt dit niet tot verontschuldiging, maar tot opwekking en vermaning.

Vs. 42—44. De Heer bidt driemaal dezelfde woorden. Het is hetzelfde gebed, maar met klimmenden andrang, uit steeds dieper nood. (Luk. 22: 44.)

Ook Paulus (2 Kor. 12: 8) bad driemaal om verlossing van den engel des Satans.

Hoe vreeselijk de angststrijd was, dien onze dierbare Heiland doorstond, meldt ons Lukas, zeggende: »Zijn zweet werd gelijk groote druppelen bloeds, die op de aarde adliepen.» (Luk. 22: 44.) Geesteskundigen maken melding van enkele gevallen, waarin door angst de porien zich al-zoo ontsluiten, dat zweet met bloed vermengd er aan outperst wordt.

Van waar die ontzaggelijke angst?

Uit de vreeze des doods? Hoe vele martelaren zijn juichend den dood te gemoet gegaan! Hoe vele onbekenden sterven overschrokken! Antwoord: De martelaren werden door Gods genade ondersteund. En de onbekenden hebben meestal geen besef van de vreeselijke werkelijkheid der eeuwigheid.

Het vooruitzigt van 's Heeren lichamelijke smarten en van zijn gruwzamen dood, het verraad van Judas, de ontrouw zijner discipelen, hoe pijnelijk dit alles voor 's Heeren menschelijke ziel moge geweest zijn, zijn onvoldoende om dien strijd te verklaren.

De Heer leed als Plaatsvervanger. Hij, die geene zonde gekend had, werd hier zonde voor ons gemaakt. Het gewigt der zonde van het menschelijk geslacht, de toorn Gods, de verschrikkingen der hel, de magt des Satans werd in die verschrikkelijke ure door den Heer geleden. (Jes. 53: 10; Zach. 13: 7; Rom. 8: 32.)

Lukas (22: 43) meldt dat een engel verscheen om den Heiland te versterken. Zoo diep was zijne verandering, dat Hij, dien alle engelen aanbidden, hier door een engel moest worden ondersteund.

Vs. 45. »Slaapt nu voort en rust.» De Heer spreekt deze woorden op droevigen geërgerden toon. Misschien moeten zij ook vragender wijze verstaan worden: »Slaapt en rust gij nu?» hetwelk volgens den griekschen tekst alzoo kan gelezen worden.

Vs. 46—49. Zie hier de boosheid en het verraad van Judas ten top gevoerd. Dat hij den Heiland met een kus te gemoet ging, doet ons onderstellen dat zijne discipelen gewoon waren Hem op deze gemeensame wijze te begroeten. Dat daarin niets ongewoons was, blijkt ook uit het verwijt aan Simon den Farizeer (Luk. 7: 45): »Mij hebt gij geen kus gegeven.» »Kus den Zoon,» heet het in Ps. 2. Maar geen verachteliker vijanden heeft de Heer dan die onder den schijn van vroomheid hunne booze voornemens bedekken. Verraden wij den Heer nimmer met een kus? Is het geen huichelarij en verraad als wij den Heer in geboden of gezangen onze liefde betuigen en toch de zonde niet willen opgeven?

Vs. 50. Zie tegenover het zwarte Judaskarakter, de reine heilige persoon des Heeren Jezus! Welke waardigheid en zachtmoedigheid!

Hier werd Hij gebonden, gelijk het Avondmaalsformulier zegt, opdat Hij ons zoude ontbinden.

H.